

Sygn. akt VII U 882/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wojciech Woszczyński

Protokolant: st. sekr. sądowy Dorota Kryspin

po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 2017 r. w Gdańsku

sprawy S. M.

przeciwko Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania S. M.

od decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 29 lipca 2016 r. nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonemu S. M. prawo do emerytury od dnia 13 lipca 2016 r.,
2. stwierdza, że pozwany organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt. VII U 882/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 lipca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu S. M. prawa do emerytury z uwagi na niespełnienie przez wnioskodawcę przesłanek niezbędnych do nabycia prawa do dochodzonego świadczenia – tj. nielegitymowanie się przez skarżącego 15 - letnim stażem pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od decyzji wywiódł ubezpieczony, wskazując, że posiada wymagany przepisami prawa 15 – letni staż pracy w szczególnych warunkach. Ubezpieczony wniósł o zaliczenie do okresów pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 20 kwietnia 1977 r. do 31 grudnia 1998 r. w Jednostce Wojskowej (...) na stanowisku telemontera i montera podnosząc, iż na w/w stanowiskach wykonywał prace o których mowa w wykazie A dział VIII poz. 20 pkt 2 i 12 załącznika nr 1 i 2 do zarządzenia nr 48 Ministra Obrony Narodowej z 12 września 1983 r., co zostało potwierdzone w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Nadto ubezpieczony wskazał, iż pracował w warunkach szczególnych będąc zatrudnionym na stanowisku telemontera w (...)w P. w okresie od 01 czerwca 1974 r. do 28 lutego 1977 r.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony S. M., urodzony (...), w dniu 12 lipca 2016 r. złożył w organie rentowym wniosek o prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Odwołujący się nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego, a w dniu 13 lipca 2016 r. ukończył 60 lat. W toku postępowania przed organem rentowym na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych (bezsporne).

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 29 lipca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu S. M. prawa do emerytury z uwagi na niespełnienie przez wnioskodawcę przesłanek niezbędnych do nabycia prawa do dochodzonego świadczenia – tj. nielegitymowanie się przez skarżącego 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy nie zaliczył ubezpieczonemu do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 20 kwietnia 1977 r. do 31 grudnia 1998 r. w Jednostce Wojskowej, albowiem w tym okresie ubezpieczony pracował na stanowiskach monter-konserwator i telemonter, a pracodawca wskazał w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, że wykonywał prace na stanowisku łączonym monter oraz telemonter, natomiast w Rozporządzeniu Ministra Obrony Narodowej z dnia 12 września 1983 r. w wykazie A poz. 20 pkt 12 jest wymienione stanowisko „monter linii kablowych miejscowych (rzemieślnik)”, ponadto brak jest informacji, w jakim okresie wykonywał prace na stanowisku telemontera (okoliczności bezsporne - akta rentowe: wniosek ubezpieczonego – k. 1-4, karta przebiegu zatrudnienia – k. 37, decyzja pozwanego z dnia 29.07.2016 r. – k. 38).

S. M. z zawodu jest elektrykiem. W okresie od 20 kwietnia 1977 r. do 31 grudnia 2000 r. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Jednostce Wojskowej (...) w W.. Początkowo ubezpieczony został zatrudniony na stanowisku kierowcy montera-konserwatora łączności, w dniu 30 listopada 1979 r. powierzono mu obowiązki rzemieślnika – telemontera, natomiast w dniu 22 października 1998 r. telemontera. Mimo zmiany nazw stanowisk charakter obowiązków ubezpieczonego nie ulegał zmianom. Ubezpieczony w całym okresie zatrudnienia wykonywał pracę w obiekcie technicznym oddalonym o ok. 3 km od jednostki wojskowej. Jego praca polegała na układaniu, konserwacji, naprawie i wymianie kabli ołowianych dalekosiężnych. Kable były przywożone także z jednostek na H., w R. i W.. Zadaniem ubezpieczonego było przede wszystkim zabezpieczenie łączności. Z punktu dowodzenia wychodziły kable prowadzące do stacji, których było ok. 5-7. Kable były rozmieszczone na terenie całego obiektu - biegly w ziemi w kanałach teletechnicznych o długości ok. 100-200 metrów. Kable często były przegryzane przez szczury. Wówczas ubezpieczony musiał je naprawić. Uszkodzony kabel trzeba było wymienić, ale wcześniej trzeba było go znaleźć w ziemi, gdyż nie było planów ich rozmieszczenia. Wymiana kabla polegała na tym, że wyciągało się kabel z ziemi i zarabiało się głowice na obu końcach, naprawa zaś na ucięciu uszkodzonej części kabla, zrobieniu mufy i połączeniu obu części. Konserwacja kabli polegała natomiast bieżącym sprawdzaniu stanu kabli, czy nie są przerwane. Często na terenie jednostki odbywały się ćwiczenia wojskowe, w trakcie których przyjeżdżały stacje, dla których również trzeba było zabezpieczyć łączność. Ubezpieczony nie zajmował się obsługą centrali automatycznej, ani TI – te mieściły się na terenie jednostki, gdzie ubezpieczony nie wykonywał pracy. Przełożonym ubezpieczonego był szef łączności. Pracowników wykonujących taką samą pracę jak ubezpieczony było siedmiu lub ośmiu. Na dyżurach pracowało jednocześnie dwóch. Ubezpieczony wykonywał pracę głównie w terenie, poza budynkami. Ubezpieczony otrzymywał posiłki regeneracyjne.

Pracodawca ubezpieczonego wystawił ubezpieczonemu świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych za okres od 20 kwietnia 1977 r. do 31 grudnia 2000 r. o których mowa w wykazie A dział VIII poz. 20 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. oraz w wykazie A dział VIII poz. 20 pkt 2 i 12 wykazu stanowiącego załącznik do zarządzenia Ministra Obrony Narodowej nr 48 z 12 września 1983 r.

(dowody: akta sprawy: zeznania świadków: M. C. (1), A. D. oraz T. L. – k. 27v-28, zeznania ubezpieczonego – k. 27-27v, zapis obrazu i dźwięku – k. 28., akta osobowe cz. B (koperta k. 24 akt sprawy): umowy o pracę z 20.04.1977 r. k. 11, z 30.11.1979 r. k. 13, 22.10.1998 r. k. 20, zakres obowiązków na stanowisku telemontera k. 15, akta ZUS: świadectwo pracy z 29.12.2000 k. 12, świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych k. 13).

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny był niesporny w części dotyczącej sumarycznego stażu ubezpieczeniowego S. M., jego wieku, braku przynależności do OFE, a okoliczności te znajdowały dodatkowe potwierdzenie w dokumentach znajdujących się w aktach organu rentowego. W spornym zakresie Sąd ustalił fakty na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych skarżącego, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron wprost kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły przede wszystkim zeznania świadków M. C. (2), T. L. i w mniejszym zakresie A. D., jako że świadek rozpoczął pracę w Jednostce Wojskowej (...) poza okresem objętym sporem – jednak biorąc pod uwagę, że z zeznań ubezpieczonego wynika, że charakter jego pracy i warunki w jakich je wykonywał nie uległy zmianie w całym okresie zatrudnienia, Sąd wziął pod uwagę zeznania również tego świadka. Przesłuchani w niniejszej sprawie pozostali świadkowie jako współpracownicy ubezpieczonego ze spornych okresów zatrudnienia, posiadający wiedzę w zakresie prac wykonywanych przez wnioskodawcę jak również w sposób precyzyjny spójny opisali wszystkie czynności wchodzące w zakres obowiązków skarżącego, a także warunki, w jakich te obowiązki wykonywał. Istotne jest jednak zwłaszcza, że zeznania ww. świadków korespondowały z dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych ubezpieczonego. Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd oparł się także na zeznaniach samego odwołującego, który logicznie, spójnie spontanicznie i dość szczegółowo wyjaśnił, w jakich warunkach wykonywał prace w spornym okresie zatrudnienia, a następnie okoliczności te zostały potwierdzone zeznaniami świadków i treścią dokumentów.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie skarżącego zasługuje na uwzględnienie.

Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się także wymaganym 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, że stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury nie jest prawidłowe.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016, poz. 887), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki na dzień 01 stycznia 1999 r. :

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Dla uzyskania uprawnień do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wymagane jest także przepracowanie określonej ilości lat w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli na dzień 1 stycznia 1999 r. spełnia łącznie następujące warunki: 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku – montaż, konserwacja i remont

linii kablowych oraz telefonicznych linii napowietrznych zostały ujęte w dziale VIII „w transporcie i łączności” pod pozycją 20.

Dodatkowo wskazać należy, iż zgodnie z przepisem §2 ust 1 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Zgodnie natomiast z § 2 ust. 2 rozporządzenia okresy pracy w warunkach szczególnych stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Zgodnie jednak z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowym. Wydanie lub niewydanie przez pracodawcę świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie rodzi bowiem żadnych skutków materialno-prawnych. Zaświadczenie to jest bowiem jedynie dokumentem prywatnym (art. 245 k.p.c.), wydawanym dla celów dowodowych, a okoliczności w tym dokumencie potwierdzone przez pracodawcę podlegają weryfikacji zarówno w postępowaniu sądowym, jak i w postępowaniu przed organem rentowym. Określenie stanowiska pracy i jej charakteru wskazane w wystawionym przez pracodawcę świadectwie pracy nie wiąże zatem sądu, który na podstawie całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ocenia, czy ubezpieczony pracował – stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – w warunkach szczególnych. Samodzielnie Sąd ustala również, jak zakwalifikować pracę danej osoby w odniesieniu do wykazu prac określonych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów prac wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Wskazać w tym miejscu należy, iż stosownie do § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412) osoba ubiegająca się o emeryturę powinna przedstawić dokumenty stwierdzające okresy uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokość. W § 22 ust. 1 cytowanego rozporządzenia wskazano, że jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności: 1) legitymacja ubezpieczeniowa; 2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia. W ust. 2 wskazano, że jeżeli ustawa przewiduje możliwość udowodnienia zeznaniami świadków okresu składkowego, od którego zależy prawo lub wysokość świadczenia, dowód ten dopuszcza się pod warunkiem złożenia przez zainteresowanego oświadczenia w formie pisemnej lub ustnej do protokołu, że nie może przedłożyć odpowiedniego dokumentu potwierdzającego ten okres.

Podkreślić należy, że po wniesieniu przez ubezpieczonego odwołania od decyzji organu rentowego i skierowaniu sprawy do sądu, sprawa o emeryturę – uprzednio administracyjna – staje się sprawą cywilną, rozpoznawaną według przepisów o postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu pracy i ubezpieczeń społecznych, w którym stosownie do treści art. 473 k.p.c. nie mają zastosowania ograniczenia dowodowe dotyczące dopuszczalności dowodów z zeznań świadków i przesłuchania stron. Stąd też okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą

być tutaj udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w k.p.c. (por. uzasadnienie wyroku SN z 8 kwietnia 1999 r., II UKN 619/98, OSNP 2000/11/439; wyrok SN z 2 lutego 1996 r., II URN 3/95, OSNP 1996/16/239).

Bezspornym w sprawie jest, iż ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat, nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego, a w dniu 13 lipca 2016 r. ukończył wiek 60 lat.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy prowadzi do uznania, że skarżący spełnia także przesłankę świadczenia pracy w szczególnych warunkach.

Odnosząc się do argumentacji pozwanego stwierdzić należy, że zasadnicze znaczenie z punktu widzenia możliwości nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym mają jedynie wykazy prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zamieszczone w załącznikach do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Natomiast wykazy zawarte w zarządzeniach resortowych, które nie są źródłem powszechnie obowiązującego prawa, mają jedynie charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający, o znaczeniu w sferze dowodowej jako podstawa domniemań faktycznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2012 r., II UK 166/11). Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że przepisy resortowe, niemające charakteru powszechnego, nie kształtują praw podmiotowych, dlatego wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w wykazach A i B, stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., I UK 41/05, OSNP 2006 nr 19-20, poz. 306, z dnia 9 maja 2006 r., II UK 183/05, niepublikowany). Jednocześnie brak w zarządzeniu resortowym stanowiska pracy, na którym wykonywana jest praca o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagająca wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia, nie stanowi przeszkody do stwierdzenia, że praca na takim stanowisku jest pracą w warunkach szczególnych, pod warunkiem jednak ujęcia jej w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.; zgodnie z § 1 ust. 1, przepisy tego rozporządzenia stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Niemniej jednak zauważyć należy, iż w Zarządzeniu Ministra Obrony Narodowej nr 48 z dnia 12 września 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w jednostkach organizacyjnych resortu obrony narodowej w wykazie A, stanowiącym załącznik do tego rozporządzenia, w dziale „łączność” pod pozycją 20 (montaż, konserwacja i remont linii kablowych oraz telefonicznych linii napowietrznych) w punkcie 2 wskazano stanowisko telemontera (rzemieślnika) oraz w punkcie 11 montera linii kablowych dalekosiężnych (rzemieślnika), które to stanowiska również odpowiadają rodzajowi prac wykonywanych przez odwołującego się.

Przede wszystkim jednak, zdaniem Sądu, materiał dowodowy wskazany jako podstawa ustaleń faktycznych daje uzasadnioną podstawę do twierdzenia, że odwołujący się w trakcie zatrudnienia w Jednostce Wojskowej (...) od 20 kwietnia 1977 r. do 31 grudnia 1998 r. stale oraz w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy montażu, konserwacji i remoncie linii kablowych – tj. wykonywał pracę określoną pod poz. 20 działu VIII wykazu A stanowiącego załącznik do cytowanego powyżej.

Niewątpliwie faktyczny rodzaj pracy ubezpieczonego został potwierdzony zeznaniami świadków – współpracowników ubezpieczonego ze spornych okresów zatrudnienia – którzy zgodnie podali, iż wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy montażu, konserwacji i remoncie linii kablowych oraz telefonicznych linii napowietrznych.

Nie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy pozostaje fakt, iż w ocenie Sądu zarówno wnioskodawca jak i powołani w sprawie świadkowie zdolali wiarygodnie wyjaśnić, że mimo wykonywania prac na różnych stanowiskach pracy: montera-konserwatora łączności, rzemieślnika – telemontera oraz w ostatnim okresie

telemontera praca wnioskodawcy w istocie polegała na tym samym – zadaniem ubezpieczonego było zapewnienie łączności wojskowej poprzez dbałość o właściwy stan techniczny kabli. Przez cały sporny okres zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy ubezpieczony zajmował się montażem, naprawą, konserwacją i wymianą kabli biegnących w kanałach teletechnicznych znajdujących się pod ziemią na terenie obiektu technicznego będącego częścią jednostki wojskowej. Nadto, należy zwrócić uwagę, iż ubezpieczonego obowiązywał skrócony 6-godzinny dzień pracy oraz otrzymywał posiłki regeneracyjne, co również wskazuje, że jego praca była wykonywana w warunkach uznawanych za szkodliwe dla zdrowia. Tym samym cały sporny okres należało zaliczyć do pracy w szczególnych warunkach, o której mowa w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, wykazie A, dział VIII poz. 20.

Podsumowując stwierdzić należy, iż sporny okres zatrudnienia od 20 kwietnia 1977 do 31 grudnia 1998 r. należało zakwalifikować jako prace wymienione w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, uznając iż prace te wykonywane były stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (§ 2 ust 1 rozporządzenia).

Tym samym skarżący spełnił ostatnią przesłankę warunkującą nabycie prawa do dochodzonego świadczenia, gdyż jego sumaryczny staż pracy w szczególnych warunkach wynosi 21 lat 8 miesięcy 12 dni.

W rezultacie Sąd na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, w punkcie 1 zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 13 lipca 2016 r. (tj. od ukończenia przez ubezpieczonego 60-go roku życia) kierując się dyspozycją art. 129 ust. 1 cyt. ustawy, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

Równocześnie, działając na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy, wnioskując a contrario, w punkcie 2, Sąd nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, mając na uwadze fakt, iż dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego – w szczególności zeznania świadków - pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń co do charakteru zatrudnienia ubezpieczonego, mającego wpływ na jej prawo do wnioskowanego świadczenia.

SSO Wojciech Woszczyński